

o-er? Foga sig efter *o-erna*. Vid så beskaf-fade *o-er*. Han skall dömas efter *o-erna*. Vid straff efter *o-erna*. Hon mår väl efter *o-erna*, säges om en nyligen förlöst kvinna. — Syn. Befinnande. — b) Förmögenhetsvilkor. Svåra, knappa *o-er*. Han är i släta, i goda *o-er*. — c) Invändningar, omsvöp. Göra *o-er*. Bruka många *o-er*. Utan vidare *o-er*. — d) Formaliteter. Iakttaga alla nödiga *o-er*. — e) Obehaglig, kinkig, svår ställning; ledsamheter, vidlyftigheter. Sätta sig i *o-er*.

OMSTÄNDLIG, a. 2. 1) Som upptager, meddelar alla omständigheter. *O. berättelse, beskrifning*. — Syn. Detaljerad, Utförlig. — 2) Se *Vidlyftig*.

OMSTÄNDLIGEN, adv. Se *Omständligt*.

OMSTÄNDLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara omständig. *Berätta något med mycken o.* — 2) Se *Vidlyftighet*. En tröttande *o.*

OMSTÄNDLIGT, adv. 1) Med anförande af alla omständigheter. *O. berätta, anförda, beskrifva*. — Syn. Detaljeradt, Utförligt. — 2) Se *Vidlyftigt*.

OMSTÖPA, v. a. 2. 1) Stöpa på nytt, till förbättring eller i annan form. — 2) (fig.) Se *Omskapa*. — Äfv. *Stöpa om*. — *Omstöpande*, n. 4. o. *Omstöpnings*, f. 2.

OMSTÖRTA, v. a. 1. Störta omkull. Brukas mest i bildlig mening. *O. staten, samhället, de bestående förhållandena*. — Syn. Störta, Kullstörta. — *Omstörtande*, n. 4. o. *Omstörtning*, f. 2.

OMSVARFVA, v. a. 1. Svarfva på nytt, till förbättring eller ändring. — Äfv. *Svarfva om*. — *Omsvarfvande*, n. 4. o. *Omsvarfning*, f. 2.

OMSVEP, n. 3. Tal, ord, hvarigenom man söker undvika en förklaring, besvarandet af en fråga o. s. v.; äfven handling eller uppförande, hvarigenom man söker undvika något, dertill man vore skyldig; omväg i ord eller handling. *Bruka o. Svara utan o. på min fråga. Nyttja o. och undflykter*. — Syn. Omväg, Undflykt.

OMSVEP, m. 2. (t. *Umschweif*) Infattningen af ett läs på de tre andra sidorna utom läsblecket.

OMSVEPA, v. a. 1. o. 2. Svepa omkring. — Äfv. *Svepa om*. — *Omsvepande*, n. 4. o. *Omsvepning*, f. 2.

OMSÄGA, v. a. 2. (böjes som *Säga*) Säga ännu en gång. — Äfv. *Säga om*. — Syn. Upprepa. — *Omsägande*, n. 4. o. *Omsägning*, f. 2.

OMSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) 1) Sätta på annat ställe. — 2) Se *Omplantera*. — 3) (boktr.) Uppsätta på nytt (något felaktigt eller som gått sönder). — 4) *O. ett lån*, förnya det efter lånetidens slut. *O. ett kapital*, placera det på annat håll. *O. pennningar*, nedlägga dem i andra företag. — Äfv. *Sätta om*. — *Omsättande*, n. 4. o. *Omsättning*, f. 2.

OMTAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) 1) Taga, fatta omkring. — Syn. Omfatta. — 2) Åter upprepa från början, återgifva. *O. ett musikstycke*. *O. en melodi* efter gehör.

OMTALA, v. a. 1. o. 2. Tala om; berätta, förtälja. *Man o-r, att krig nyligen utbrutit emellan Danmark och Preussen*. — Syn. Omnämna, Omorda, Omröra, Omsförelsa, Berätta, Förtälja. — Part. pass. *Omtalad* ell. *Omtalt* brukas adjektivt på samma sätt som *Bemält*. — *Omtalande*, n. 4.

OMTANKA, f. eller **OMTANKE**, m. sing.

Tankarnes riktning på allt hvad som är nödigt, för att vinna sina syften. *Med o. och försigtighet*. — Syn. Ombugsan, Omtänksamhet.

OMTRENT, ämtränt, prep. o. adv. Se *Omkring*, 2.

OMTRYCKA, v. a. 2. Låta ånyo trycka (en skrift, bok, o. s. v.). — Ät. *Trycka om*. — *Omtryckande*, n. 4. o. *Omtryckning*, f. 2.

OMTRÄNGA, v. impers. 2. Fordras, behövas. *I fall så o-ger*.

OMTUGGA, v. a. 1. 1) Tugga ånyo. — 2) (fig. fam.) Alltjemt omtala ett och samma, återkomma på samma ämne. — Syn. Omsägga. — *Omtuggande*, n. 4. o. *Omtuggning*, f. 2.

OMTVISTA, v. a. 1. Tvista om. Mest i part. pass. *O-d*, brukadt adjektivt: *En o. fråga*. — *Omtvistande*, n. 4.

OMTYCKT, a. 1. Som man tycker om. Jfr. *Tycka*. *Han är mycket o. af alla. Väl o. illa o.*, som man ej tycker om.

OMTÄCKA, v. a. 2. Täcka ånyo. — Äfv. *Täcka om*. — *Omtäckande*, n. 4. o. *Omtäckning*, f. 2.

OMTÄNSAM, a. 2. Säges om den, som tänker på allt hvad som är nödigt, för att vinna sina syften. *En o. man*. — Syn. Omhugsam.

OMTÄNSAMHET, f. 3. Se *Omtänka*.

OMTÄNSAMT, adv. Med omtänka. *Gå o. till väga*.

OMTÄNKT, a. 1. Se *Belänt*. *Vara o. på utvägar*.

OMTÖCKNA, v. a. 1. Omgifva med töcken. Mest i fig. mening. *Så länge ruset o-r ditt förstånd*.

OMUTLIG, a. 2. Se *Obesticklig*. — *Omutlighet*, f. 3.

OMVAL, n. 5. (nytt ord) Förnyadt val.

OMVALKA, v. a. 1. Valka på nytt. — Äfv. *Valka om*. — *Omvalkning*, f. 2.

OMVECKLA, v. a. 1. Veckla omkring. — Äfv. *Veckla om*. — *Omvecklande*, n. 4. o. *Omveckling*, f. 2.

OMVEXLA, v. a. 1. 1) Byta om det ena med det andra. *Då man o-r förhållandena*. — Syn. Ombyta, Omskifta, Vexla. — 2) Göra något vexelvis med ett annat. *O. läsnings med promenad*. — V. n. 4) Vexla, förändra sig. *Lyckan o-r lätt*. — Syn. Skifta om. — 2) Vexelvis ske, göras, inträffa, vara rådande, o. s. v. *Ljus och mörker o-de der beständigt. Vackra och sula trakter o. alltjemt. Stark nattlig kylda o-r med en qväfvande daghetta*. — Äfv. (för både v. a. o. n.) *Vexla om*. — *O-nde*, part. pres. Brukas adjektivt i samma mening som Föränderlig. *En o. väderlek*. — *Omvexlande*, n. 4. [Omväxla.]

OMVEXLING, f. 2. Vexelvis inträdande förändring. *Ell nöje, som erbjuder många o-ar. Lyckans o-ar*. — Syn. Skifte, Omskifte, Vexling, Förändring. [-växling.]

OMVIGA, v. a. 2. Viga på nytt. — Äfv. *Viga om*. — *Omvigande*, n. 4. o. *Omvigning*, f. 2.

OMVITTNAD, a. 2. Hvarom blifvit vittnadt. I rättegångsstil. *O-e förhållande*.

OMVRIDA, v. a. 3. (böjes som *Vrida*) Vrida omkring. — Äfv. *Vrida om*. — *Omvridande*, n. 4. o. *Omvridning*, f. 2.

OMVÄRDNAD, m. 3. 1) Vård, som någon har om person eller sak. *Guds o. om menniskan. Hafva o. om något*. — 2) (fig.) Personer, om hvilka man har vård; familj. *Han har blifvit borttryckt ifrån sin o.*